

Cô Hồn Sống

Du Sĩ

Bà Dung vừa lâm râm khẩn vái, vừa he hé mắt trông chừng đĩa thịt gà bày cúng trước hiên nhà. Cậu Toàn, con trai lớn của bà phải bắt chiếc ghế đầu, cầm một cây gậy to ngồi chắn ngang trước cửa, hết như một hộ pháp thần. Gương mặt Toàn cố tạo ra vẻ lâm li lạnh tanh. Cây gậy trong tay Toàn cứ nhịp nhàng khe khẽ như chừng cảnh cáo bọn trẻ đang bu xung quanh dùng hòng nhào vô phá buổi cúng kiến của bà Dung.

Rằm tháng bảy. Tập tục lưu truyền từ bao thế hệ: Cúng cô hồn các đảng, bố thí cầu phúc cho gia đình. Bà Dung là một người sùng đạo. Rằm tháng bảy năm nào bà cũng cúng kiến linh đình. Nào gà, nào vịt, nào các loại bánh trái bày la liệt trên bàn. Thời buổi khó khăn, đói kém như hiện nay một miếng thịt gà cũng khó mà tìm trong một buổi giỗ, nhưng đối với gia đình bà Dung, cái gốc có ông chồng là một cán bộ cao cấp, và cái ô là đám quyền cao chức trọng của thành phố bao che, ai nghèo thì nghèo, chứ công việc làm ăn của bà vẫn trôi chảy, gia sản của bà vẫn phất lên như điều gặp gió.

- Toàn này ! vừa cầm nén hương trầm, bà Dung vừa căn dặn: Mẹ vào nhà trong nghỉ, mày ngồi đó mà trông chừng cái đám cô hồn sống đấy nhá ! Đúng 5 giờ thì hãy phát bánh kẹo cho bọn chúng. Còn thịt thà thì để cả lại

- vâng, có con ngồi đây thì bố thằng nào dám bén mảng vào !

Bà Dung đảo cặp mắt ti hí của bà một vòng quanh đám trẻ con ăn bận dơ bẩn, tóc tai bồm xồm, đang chực chờ trước cửa. Bà chép miệng " a di đà Phật " tỏ vẻ động lòng từ tâm, rồi nhắm đếm lại các đĩa thịt trên bàn cúng trước khi trở bước quay vào nhà trong.

Đặt lưng vào chiếc ghế nệm bọc da mà bà mới tậu được, bà Dung lim dim mắt theo tiếng sè sè của chiếc máy điều hòa, ráng vỗ về giấc ngủ, xua đi những âu lo trong lòng theo tiếng nhạc du dương phát ra từ dàn máy hát đắt tiền.

Bà và ông nhà luôn luôn sống và làm theo ý nghĩ " vật chất quyết định tinh thần ", " có no cái bụng thì mới vui cái lòng " Chính vì thế, bà và ông không ngại một hình thức lương lẽ, móc nối nào để kiếm thêm bạc, thêm tiền. Thế mà cậu hai Vĩnh, đứa con trai kế của bà lúc nào cũng căng răn với ông bà.

- Bố mẹ làm như thế thật là không đúng ! Bố là cán bộ thì bố phải làm gương cho nhân dân. Còn mẹ thì phải sống trong sạch. Dầu mình có nghèo nhưng vẫn giữ thanh liêm đúng như lời bác Hồ răn dạy !

Cứ mỗi lần nghe cậu Vĩnh nói thế thì bà Dung lại ứa cảnh hồng:

- Tao với bố mày thanh liêm thì bọn mày làm gì có nhà cao cửa rộng, có xe đẹp để đi, có tiền để vào đại học ? Bác Năm của mày đấy ! Lăn lăm cái huân chương, lăm cái bằng khen có đem đổi gạo được không ? Đi kháng chiến bao nhiêu năm trời, nay được có cái chi ngoài cái thân tàn và gia đình nghèo xỉnh nghèo xơ.

Ông Hoan, chồng bà thì chỉ phẩy tay bảo:

- Cá lớn thì nó ăn theo kiểu cá lớn. Cá nhỏ thì nó ăn theo kiểu cá nhỏ. Có cá nào mà lại chả ăn !

- Bố không khéo thì cá lớn nó nuốt chừng con cá bé đấy !

Lời nói hôm nào của cậu hai Vĩnh xem ra bây giờ bắt đầu linh nghiệm. Hơn mười năm rồi, cái guồng máy này chả đưa đất nước tiến tới đâu cả ngoài những bước đi giật lùi với thời gian. Ở trên thì bè phái tranh giành quyền hành. Ở dưới thì tha hồ tham nhũng. " Lấy dân làm gốc " mà ! Đảng cứ ở tít trên cao, tha hồ mà hút lấy nhựa sống. Chỉ cho đến khi cái gốc cần cỗi, gầy tong, gầy teo, và bắt đầu phần uất vì bị bịp cả một thi gian dài, thì đám ngồi trên ngọn mới bắt đầu toan với tính.

" phê và tự phê ", " bài trừ tệ nạn tham nhũng ", " chống quan liêu bao cấp " đó là những tiêu đề lớn chạy dài trên trang nhất của các tờ báo hiện nay. Tức nước thì vỡ bờ. Khi bị dồn nén quá thì dầu có hiền lành đến mấy, con người ta cũng vùng lên đòi sự sinh tồn. Bần cùng sinh đạo tặc. Ông bà xưa dạy thế, nhưng ngày nay, người dân bần cùng quá thì cái nguy cơ nổi loạn sẽ xảy ra. Chính vì thế, các đỉnh cao trí tuệ vội vàng tung ra những lá bùa hộ mệnh kia để nhằm xoa dịu đi nổi bất bình trong lòng người dân. Những con chót bắt đầu được đem ra làm vật thí, làm kẻ chết hộ để gìn giữ sự sống còn của một tập đoàn tham nhũng.

Đạo gần đây, về mặt ông Hoan lúc nào cũng đâm chiêu, lo lắng. Có nhiều đêm ông cứ trần trọc, thức trắng,

khiến cho ông gầy ốm đi nhiều. Từng cái "ô" mà gia đình ông bà trước nay dùng để "che" một số đang lần lượt bị đem ra làm vật tế cho chủ nghĩa, số khác thì cụp ô, lo thủ thân, thủ phận cho chính chúng. Cái ghế tổng giám đốc của một công ty xuất nhập khẩu mà ông Hoan đang ngồi quả là một miếng mồi béo bở cho lắm kẻ tranh giành, dòm ngó. Rủi thay, thế lực, vây cánh của ông đang từng lúc tiêu giảm dần. Địa vị của ông đang lung lay, chả thế, tánh mạng của ông cũng khó mà bảo toàn. Gì chứ, một cái chết vì tai nạn giao thông quá dễ dàng giàn dựng đối với những kẻ đang nắm trong tay số sinh tử.

Bà Dung cũng biết hoàn cảnh của gia đình bà, cho nên bà đã "vui vẻ đồng ý" rút lui khỏi chức vụ tổng bí thư liên đoàn của hãng dệt sau khi nhận được một lá thư "kiến nghị" từ một đồng chí ở Bắc mới thuyền chuyển vào. Hằng ngày, bà chuyên tâm đi chùa. Hết cúng dường vị sư này, lại làm công quả ở ngôi chùa nọ cầu mong tai qua, nạn khỏi, vạn sự an lành. Lúc này, hơn lúc nào hết, bà tin và mong có sự hiện diện của Phật, của Thánh của Thần. Những bài giảng về chủ thuyết vô thần mà trước đây bà thường huyền thuyên lên lớp đám công nhân nay đã bị bà xếp bỏ vào một góc. Vậy mới thấy rõ, khi con người ta tuyệt vọng thì chỉ còn biết trông cậy vào Phật Trời. Người cộng sản, với hơn 30 tuổi đảng như bà vào lúc này mà không có Phật Trời thì chắc đã hoá điên mất.

- Mẹ à ! thằng Vĩnh vẫn đi chưa về à ? Giọng của Toàn hỏi vọng vào làm bà Dung thêm âu lo.
- Mẹ có bảo nó đừng đi công tác ra bắc chuyến này, thế mà nó vẫn không chịu nghe ! con với cái, rõ khổ
- Làm sao mà cản được chứ ! Toàn chặc lưỡi, cái công văn đưa xuống chỉ thị rõ ràng là tên của nó mà
- Bởi thế mới khổ ! Bà Dung thở dài.
- Thế bố có tin tức chi của nó không ?
- Bố mày có sợ thăm chừng, nhưng không nghe nó xảy ra chuyện chi cả. Cậu Nhân sao cũng không gọi điện về. Tao thì đang lo sốt cả ruột lên đây này !

Có tiếng chuông điện thoại reo. Bà Dung bắt lấy ống nghe

- Ôi giờ, cậu Nhân đó à ! Tôi đang lo muốn chết được đây này ! Thằng Vĩnh ra sao rồi ?

Trong ống nghe, tiếng của Nhân vang rõ mồn một:

- Nó vừa hợp xong. Trông nó có vẻ thất vọng lắm. Lúc này gặp tôi, nó chỉ nói vồn vện là nó đã làm to, và lâu nay cứ như thằng mù. Tôi chả hiểu nó nói chi thì nó đã đi mất
- Nó đi đâu ? bà Dung lo lắng
- À, có ông Đĩnh nào đó muốn gặp nó đấy !
- Thế sao anh không đi theo ?
- Ông Đĩnh không cho phép ! Chị và anh đừng lo ! Tôi lúc nào cũng để mắt đến cháu Vĩnh mà
- Vâng, trăm sự nhờ ở anh !

Bà Dung vừa gác điện thoại lên thì đã nghe giọng Toàn reo lên:

- A, bố về tới rồi mẹ ạ !

Bà Dung lật đật ngồi bật dậy, xô chân vào chiếc dép ngoại chạy ra đón ông Hoan ngay cửa.

- Sao hả ông ? có tin tức gì không ?

Ông Hoan liếc mắt nhìn bàn cứng rồi mệt mỏi ngồi phịch xuống bộ sa lông bọc da êm ái.

- này uống tí nước cho đỡ mệt đi ! Bà Dung lo lắng đưa cho ông Hoan một ly nước lạnh, rồi ngồi xuống cạnh bên chờ đợi. Ông Hoan vẫn nhắm nghiền mắt, lặng im.

- Sao hả ! Tôi thì đang lo đến chết đi được đây !

- Chó chết thật cả đám cô hồn ấy ! Ông Hoan bực bội chửi đồng lên. Bà Dung xua tay:

- Ôi giờ, tôi đang lo cho ông và thằng con mà ông lại cứ để mắt vào bọn con nít đấy làm chi chứ ?

- Không, tôi bảo cái đám cô hồn già ở ngoài bắc kia. Bọn chúng ép tôi từ chức sáng nay. Chúng đang muốn giật cái ghế của tôi

Bà Dung tá hỏa:

- Chuyện đến nước này rồi sao ?

Toàn cũng lật đật xen vào:

- Rồi bố tính sao hở

- Tính với toán gì chứ ! Thằng Vĩnh còn ở ngoài đó thì tao làm sao mà tính toán.

Toàn cau mày:

- Không được ! bố làm thế thì gia đình mình trong tương lai ra sao ? Con còn mấy cái hợp đồng buôn xe đấy

bố à. Bố tính làm sao cho con không bị lỗ lỗ đấy chứ ? Bố có gọi cho bác Lân chưa ?

Ông Hoan mệt mỏi gật gù:

- Rồi, gọi rồi, nhưng bác Lân bảo, lúc này cái lão Đĩnh nắm toàn quyền. Bác ấy không làm chi được cả

- Ôi giờ, chết con tôi ! vừa nghe ông Hoan nhắc đến tên Đĩnh, bà Dung đã hốt hoảng thuật lại cho chồng nghe về cú điện thoại ban nãy.

- Đến nước này thì tôi đành phải khăn gói ra đi thôi ! Ông Hoan buồn bã lâu lâu. Toàn thì giấy nẩy lên:

- Bố tính thế thì chết con mất.

- Bố khi nhà mi ! Bà Dung đỏ mặt, gất gổng: thằng em mày còn trong tay bọn nó, tao cứ tưởng mày lo cho nó, ai dè mày lại cứ lo cho công việc làm ăn của mày

- Mẹ à, Mẹ không hiểu rồi ! Toàn nhăn nhó: tiền hợp đồng con đã thu, giờ mà không có hàng thì họ chém con ra trăm khúc đấy.

Ông Hoan ôm đầu, quát to:

- Mẹ con chúng mày có cho tao yên một tí không thì bảo ?

Thấy ông Hoan nổi nóng, bà Dung và Toàn tui ngửi im lặng ngay. Bầu không khí nặng nề phủ xuống trong gian phòng khách rộng lớn, trong khi bên ngoài, đám trẻ con đang kháo nhau âm ỉ về buổi cúng cô hồn của bà Dung.

Reng...

Reng...

Chuông điện thoại vang lên ! Cả ba người cùng giật nảy mình.

- Cửa ông đấy ! Bà Dung trao máy lại cho ông Hoan rồi lo lắng chờ đợi.

Ông Hoan nghe điện thoại xong thì mệt mỏi đến nỗi không buồn găt điện thoại lên.

- xảy ra chuyện gì thế ? Bà Dung giao chiếc điện thoại lại cho Toàn rồi dăm dăm nhìn ông Hoan chờ đợi. Im lặng một chốc, đoạn ông Hoan thở dài:

- Chúng kỳ hạn tôi từ đây đến 5 giờ chiều thì phải quyết định ngay, nếu không thì ...

- Không thì sao ?? Bà Dung sốt ruột. Ông Hoan đứng dậy lánh né cái nhìn của vợ:

- nếu không thì chúng không bảo đảm thằng Vĩnh con mình sẽ trở về đúng thời hạn.

Bà Dung tái xanh cả mặt. Tay chân bà bủn rùn.

- Ôi giờ, con tôi ! Làm sao bây giờ hử ông ?

- Thì còn làm sao nữa, muốn thằng Vĩnh trở về thì tôi phải từ chức thôi

- Không được ! Toàn la lên, bố mà từ chức thì con chết.

- Đảng này cũng không được, đảng kia cũng không xong thì tao biết tính toán ra làm sao ?

Bà Dung suy nghĩ một chốc rồi xoay sang chồng và con bàn:

- Bố mày từ chức đi ! lo cho thằng Vĩnh nó an toàn trước cái đã

- Thế còn con ? Toàn la lên. Bà Dung thở dài chậm rãi nói:

- Bố mẹ sẽ lo bán vàng để mà trả lại phần nợ của con.

Ông Hoan gật gù:

- Bà tính thế cũng được, chuyện đến nước này thì đành phải vậy thôi

Nhưng Toàn vẫn còn lo lắng:

- Món nợ của con không nhỏ đâu bố à !

- Bố biết ! Ông Hoan đảo mắt nhìn quanh căn nhà sang trọng, rồi chép miệng: Nhưng trị giá căn nhà này có thể cứu nổi cái mạng của mày đấy

- Bố toan bán nhà à ?

- Không bán thì tiền đâu mà xoay sở cho mày ? Nếu cần thì bán nốt.

Toàn nhìn căn nhà to lớn nguy nga mà luyến tiếc hùi hụi. Xoay sang ông Hoan, Toàn gặng hỏi theo ý mình:

- Bố mẹ tính thế cũng được, nhưng con chỉ sợ khi bố từ chức rồi, bọn chúng lại không giữ đúng lời hứa thì

sao ? Vả lại, bố có thuê cậu Nhân ngấm ngấm theo bảo vệ thằng Vĩnh. Cậu Nhân giỏi võ, lại thiện nghệ bắn súng thì bố và mẹ đừng lo lắng quá. Con thì nghĩ, bố cứ ráng giữ vững cái ghế của bố, một mặt tìm thêm vây cánh. Thế lực của bố cũng còn mạnh mà.

Ba người lại bàn cãi to nhỏ cùng nhau, trong khi chiếc kim đồng hồ từng lúc nhích gần hơn tới giờ hẹn.

Reng...

Reng...

Reng...

Lại là tiếng chuông reng làm giật bắn cả ba người.

- Không phải chuông điện thoại. Toàn bực mình gắt lên: Bọn con nít bấm chuông công đấy. Tới giờ rồi, mẹ cho bọn chúng quà đi. Con còn có cái hẹn với đám khách của con ở nhà hàng Đồng Khánh. Không rảnh mà ngồi đây canh chừng cho mẹ hoài

- Giờ gì ? ông Hoan ngơ ngác hỏi

- Thì 5 giờ đây. Toàn làu bàu trong lúc với tay lấy chai rượu ngoại đang bày trên bàn cúng. Lúc này, Mẹ hứa với bọn chúng là đúng 5 giờ mẹ sẽ phát quà cho chúng nó đó mà.

- Ôi giờ ! đã 5 giờ rồi sao mà không nhắc tao ?

Ông Hoan tái mặt chồm lên, thì chuông điện thoại lại reo vang. Bà Dung hốt hải bắt lấy ống nghe thì nhận ra giọng nói của cậu Nhân. Chỉ vừa nghe được vài câu thì bà đã kêu lên thảng thốt rồi ngã quỵ xuống. Toàn vội vàng chạy đến đỡ lấy bà. Ông Hoan bắt lấy ống nghe gặng hỏi. Từ bên kia đầu dây, giọng của Nhân vội vã:

- Anh Huân, tôi và thằng Vĩnh vừa được đưa vào bệnh viện. Chúng tôi bị cướp trên đường trở về nhà. Hiện giờ nó còn mê man. Tôi sẽ chăm nom cháu cẩn thận. Xin lỗi anh, tôi đã tận sức, nhưng bọn chúng đông và hung hăng quá.

Ông Hoan cúp máy. Đầu óc ông quay cuồng, chới với. Ở buồng ngực ông chột đau nhói. Có một sức ép mạnh mẽ tăng dần trong trái tim ông. Ông xây xẩm, rồi té gục xuống, bất tỉnh. Bà Dung và Toàn sợ hãi, vội hã diu ông ra xe đưa vào bệnh viện cấp cứu. Bà chun vào chiếc xe hơi mà đôi mắt cứ mở ra trao tráo nhìn đám trẻ con đang đứng ngẩn ngơ nhìn theo ông bà quên cả chuyện giành giật các món đồ cúng của bà. Trong lòng bà Dung bấn loạn, điên cuồng. Bà đau đớn uất ức rửa thắm:

- Đúng là Đồ cô hồn sống !